

РЕШЕНИЕ

№ 5359

гр. София, 10.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 18.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1203** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Ц. Н. П. – А., с адрес за призоваване [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв. А. Т. – САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № 513з – 160 / 09.01.2023 г. на директора на СДВР, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца, на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 11 ЗМВР.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна, поради нарушение на материалния закон, на административнопроизводствените правила, и при несъобразяване с целта на закона. Жалбоподателят счита, че в хода на дисциплинарното производство са допуснати редица съществени нарушения на процедурата по налагане на дисциплинарно наказание, които обуславят отмяната на обжалваната заповед. Дисциплинарно наказващият орган не е спазил редица задължения, уредени в ЗМВР. Заповедта е немотивирана. Посочено е, че ДНО е допуснал съществено нарушение на чл. 206, ал. 2 и ал. 4 от ЗМВР, като не е изпълнил задължението си да оцени всички събрани доказателства. Не е направено никакво разграничение какво точно е нарушила Ц. Н. П. – А.. На жалбоподателката е вменено нарушение за това, че „не е упражнила контрол на водената документация, по пълното отразяване на информация по време на проверката на Г. С. и не е предприела действия по събиране на допълнителна информация, което е довело до предаване на непълна

информация на силите от единната разстановка“. В жалбата е посочено, че така описаното нарушение не е доказано. Посочено е още, че Ц. Н. П. – А. не е извършила дисциплинарно нарушение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н. Г., който поддържа жалбата. Претендират се разноси в размер на общо 940 лева (900 лева за адвокат, 30 лева депозит за свидетел и 10 лева държавна такса).

Ответникът - Директор на СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Б. П. оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ц. Н. П. – А. към датата на нарушението, което се твърди да е извършила, е заемала длъжността: началник на група „Оперативна дежурна част“ (ОДЧ) към 07 РУ-СДВР. Към момента на налагане на наказанието Ц. Н. П. – А. е заемала длъжността: разузнавач V степен в 03 група „Криминална полиция“ - В. на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

Със Заповед № 513з – 8231 от 26.09.2022 г. на директора на СДВР е разпоредено да се извърши проверка по постъпили данни за извършено дисциплинарно нарушение на служители на СДВР. Проверката е по повод на постъпил доклад № 4575р – 1768 / 31.08.2022 г. по описа на дирекция „Инспекторат“ – МВР от извършена проверка в СДВР и други структури на МВР, разпоредена със Заповед № 8121з – 870 / 07.07.2022 г. на министъра на вътрешните работи. По отношение на жалбоподателката П. в тази заповед е посочено, че в качеството си на Началник група ОДЧ в 07 РУ – СДВР, не е предприела действия по изготвяне и актуализиране на необходимата документация в съответствие с изискванията на чл. 9, ал. 3 и чл. 20 от Вътрешните правила за организацията и реда за осъществяване на дежурство в МВР, утвърдени с МЗ № 8121з – 303 / 17.03.2021 г., като така тя не е изпълнила основни свои задължения от специфична длъжностна характеристика рег. № 513р – 15989 / 08.06.2015 г., утвърдена със заповед № 513з – 3909 / 18.06.2015 г. на директора на СДВР.

В хода на дисциплинарното производство е изготвена справка до директора на СДВР с рег. № 513 р – 113835 / 21.11.2022 г. Справката отразява резултатите от извършената проверка на основание чл. 205, ал. 2 ЗМВР. Върху справката е положена резолюция „Да“ от ДНО директор на СДВР на дата 24.11.2022 г.

В справката по отношение на Ц. Н. П. – А. е посочено, че са налице данни за извършено дисциплинарно нарушение. По-конкретно е посочено, че П. е осъществила нарушение на служебната дисциплина – неизпълнение на служебните задължения.

В резултата на проведеното дисциплинарно производство е издадена оспорената Заповед № 513з – 160 / 09.01.2023 г. на директора на СДВР, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца, на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 11 ЗМВР. В мотивите на заповедта е посочено, че в хода на проверката не са събрани писмени доказателства, затова, че служителката е запозната със заповед № 8121 з – 303 /

17.03.2021 г. и на това основание по отношение на неиздадената своевременно заповед за възлагане на функционални задължения на дежурните по ръководство, е прието, че не трябва да ѝ бъде търсена дисциплинарна отговорност.

В мотивите е посочено още, че основание за реализиране на дисциплинарната отговорност на държавния служител е виновно неизпълнение на служебни задължения, регламентирани в специфична длъжностна характеристика № 513р – 15989 / 08.06.2015 г. С тази длъжностна характеристика П. е запозната, видно от протокол № 513 р – 10480 / 30.12.2019 г.

Прието е, че инспектор П., в качеството си на началник група ОДЧ в 07 РУ – СДВР не е изпълнила свои основни служебни задължения от специфична длъжностна характеристика № 513р – 15989 / 08.06.2015 г., с която е запозната видно от протокол № 513р – 104801 / 30.12.2019 г., а именно – „да организира, ръководи и контролира и отговаря за цялостната дейност на ОДЧ, съобразно законовата и подзаконовата уредба, заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и лично да участва в изпълнение на задачите“ и да контролира ...“воденето на служебната документация в групата“.

Прието е от ДНО, че П. не е изпълнила задължението, което е регламентирано в длъжностната характеристика, като не е упражнила контрол по воденето на служебната документация по пълното отразяване на информацията в служебната документация към 11.06.2022 г. по време на бягството на С. от проверка и не е предприела действия по събиране на допълнителна информация, което е довело до непълно предаване на информация на силите от единната разстановка, като не е постигнат положителен резултат – установяването на С.. ДНО е приел, че П. е извършила нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2 ЗМВР „дисциплинарните нарушения са т. 2 „неизпълнение на служебни задължения“, за което съгласно чл. 200, ал. 1, предложение първо „дисциплинарно наказание „порицание“ се налага за: т. 11 „неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник – министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ от ЗМВР.

На 28.11.2022 г. жалбоподателката П. се е запознала със справка № 513р – 113835 / 21.11.2022 г. и материалите от извършена проверка по чл. 205, ал. 2 ЗМВР.

В хода на извършваното дисциплинарно производство е установено, че в дневник за получени и подадени сигнали и разпореждания в 07 РУ – СДВР е посочено: „СВ 7433 ТК – избягал от проверка Q 7“, след други сигнали, като последният е от 00:20 ч. Всички действия от страна на служителите от ОДЧ – 70, които се отнасят до този автомобил, извършваната проверка, постъпилата информация от АП – 164 по случая и отдадените разпореждания във връзка с проверката от страна на дежурните служители в ОДЧ – 70, старши инспектор Ц. Н. П. – А. и младши оперативни дежурни Н. Д. и Б. З. не са отразили в дневника за получени и подадени сигнали и разпореждания, съгласно изискванията на чл. 31, ал. 2 от Вътрешните правила, утвърдени с МЗ № 8121з – 303 / 2021 г. Установено е от ДНО, че ангажиментът по вписване на съответните данни е бил на оперативните дежурни (Ц. Н. П. – А. и младши оперативни дежурни Н. Д. и Б. З.) Това задължение, според ДНО, за да има смисъл и практическа реализация тежи върху всеки един поотделно.

В хода на извършената проверка на служителката е предоставена възможност да упражни в пълен обем правото си на защита по чл. 205, ал. 3, чл. 207, ал. 11, вр. ал. 8, т. 1, пр. 1 от ЗМВР и чл. 44, ал. 4 от Инструкция № 8121з – 877 / 06.07.2021 г. за

дисциплината и дисциплинарната в МВР. На 30.09.2022 г. в 13:40 ч. инспектор Ц. Н. П. – А. – разузнавач V степен в 03 група „Криминална полиция“ – В. на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, е била запозната със заповедта за образуване на проверката и е предоставена възможност да даде писмени обяснения.

Във връзка с връчената покана жалбоподателката П. не е предоставила писмено обяснение. За това обстоятелство е изготвен протокол № 513р – 113201 / 18.11.2022 г. В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел Б. Ю. З.. Същият заявява: Спомням си случая на 11.06.2022 г. с Г. С. и неговото избягване. Към този момент заемах длъжността младши оперативен дежурен в оперативна дежурна част на 07 Районно управление. Не помня всичко, беше късно през нощта, след полунощ или някъде тогава. Моите колеги докладваха, че са спрели лице с автомобил за проверка и искаха да го тестват за наличие на наркотици. Някой от нас, не си спомням кой, поиска съдействие от КАТ. След определено време дойде КАТ на място и започнаха да го тестват. Патрулът ни докладва, че лицето показва положителен тест за някакъв наркотик. Започнаха да оформят необходимата документация и да задържат лицето, за да се кара съответно за кръвна проба в болница. През това време ми се обади постовия, че има лице, което иска да подаде сигнал и жалба, и аз слязох, за да го приема и изслушам. След около двадесетина минути се качих. Чух суматоха, нещо говореха и когато попитах какво се случва ми казаха, че проверяваният е избягал на патрула. Взехме основните действия. По време на това дежурство бяхме трима - аз, П., която беше офицер и Н. Д. – другият помощник като мен, който беше горе. П. беше оперативен дежурен – офицерска длъжност. Нямам спомен при викането на екипа на КАТ и избягването на лицето тя дали беше станала от почивка. Мисля, че почиваше тогава в стаята, но не съм сигурен. Един от нас, не помня кой, уведоми веднага нашите сили с какъв автомобил се движи избягалият; накъде, в коя посока е избягал; описание на лицето; същото нещо предадохме на дежурните, диспечера в Столична дирекция на вътрешните работи, за да уведомят цяла С.; уведомихме ръководството – началника на районното и още някого, но не помня кого, за бягството; пратихме на адреса на лицето, който беше под друг район - в 5^{-ти} или 8^{-ми} район, да изпратят екип пред дома му в случай, че се прибере, да бъде задържан. Това са основните действия, които трябва да се извършат. Не си спомням кой от нас кое от тези неща направи. Това са действията, които основно и задължително се предприемат при такъв случай – уведомяване на нашите сили, уведомяване на силите в цяла С. чрез СДВР, уведомяване на ръководството и изпращане на патрул пред адреса на лицето, в случай че избягалият се прибере, с оглед задържането му.

Според св. З. при възникнал проблем с избягало лице се образува проверка и съответните служби в СДВР, не знае името на точния сектор, мисли, че се нарича „Контрол и методика“, проверяват кое и как е извършено, кое не е извършено, защо не е свършено, кой не го е свършил. Ако има данни за извършено престъпление от служител, това е от тяхната компетентност и си го поемат, проверяват и предприемат действия. Дали има контрол над това, което се е случило, ако няма възникнал проблем с избягало лице - сутринта всичко от дежурството се докладва на началника на районното управление, всичко се докладва, той трябва да знае всичко, което се е случило. Проверката не е писмена, прави се устен доклад.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички

основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори издадената заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповед № 513з-160 / 09.01.2023 г. е издадена от компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР – директорът на СДВР-МВР, разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е служител по смисъла на ЗМВР, който факт се установи от представените по делото писмени доказателства.

При издаването на административния акт е спазена предвидената от закона форма съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазено е изискването по чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК, според което административният акт следва да съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В случая оспорената заповед отговаря на посоченото изискване – посочена е датата на издаването ѝ, както и длъжността на издателя ѝ. Оспорената заповед е издадена в съответствие на разпоредбата на чл. 210 от ЗМВР, същата съдържа нормативно изискуемите реквизити. В нея е посочено нормативното основание за издаването ѝ, в разпоредителната част са налице задължителните за изпълнение разпореждания на директора на СДВР-МВР.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като при налагане на дисциплинарното наказание са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, респективно обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, както и дадените писмени обяснения от страна на жалбоподателя.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но в нарушение на материалния закон, поради което трябва да бъде отменена. Това е така по следните съображения:

От доказателствата по делото се установява, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Доказателствата не установяват по безспорен и несъмнен начин нарушението, за което е ангажирана дисциплинарната отговорност на служителя. За да се приложи правилно материалният закон в едно дисциплинарно производство по ЗМВР, то трябва по несъмнен начин да е доказан фактът, че нарушението е извършено от дисциплинарно наказание служител - в случая П. (в този смисъл Решение № 4865 от 27.04.2020 г. по адм. дело № 9915 / 2019 г. на ВАС, Пето отделение).

Нарушенията са посочени в ЗМВР, като в този смисъл те са законоустановени. Съгласно чл. 194, ал. 2 от ЗМВР, дисциплинарните нарушения са: 1. неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните

работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители; 2. неизпълнение на служебните задължения; 3. неспазване на служебните правомощия; 4. неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Дисциплинарната отговорност на Ц. Н. П. – А. е ангажирана по точка 2 на чл. 194, ал. 2 ЗМВР - неизпълнение на служебните задължения. Според мотивите на оспорената заповед задължението, което П. е трябвало да изпълни, е било установено в длъжностната и характеристика за заемната длъжност. Действително П. е била запозната със специфичната си длъжностна характеристика № 513р – 15989 / 08.06.2015 г., видно от протокол № 513р – 104801 / 30.12.2019 г.

Задължението, което се твърди жалбоподателката да е нарушила, е описано по следния начин: в качеството си на старши оперативен дежурен на 11.06.2022 г. при получена информация, че С. е избягал, след установяване на употреба на наркотици при проверката от полицейски служители на 07 РУ – СДВР, информация, която не отразена в пълнота във водения в оперативната дежурна част (ОДЧ) дневник, би следвало (П., бел. моя) да предприеме действия за събиране на по-подробна и точна информация, която да бъде предадена в пълнота на силите от единната разстановка, което е дало отражение на предприетите действия при издирване на С.. Полученият краен резултат е негативен – С. не е открит и задържан.

Така описаното нарушение е неясно. То не дава ясен отговор на въпроса, кой е стандартът, за да се приеме, че информацията от бягството на С. е непълна. Не е ясно какво е трябвало да се отрази в дневника при този инцидент, за да може да е налице „отразяване в пълнота“. Не е ясно посочено и кои колони е трябвало да бъдат попълнени и точно от кой, доколкото в мотивите на оспорената заповед (с. 10) е посочено, че ангажиментът по вписване на съответните данни е бил за горепосочените (Ц. П., и младшите оперативни дежурни Н. Д. и Б. З.), като това задължение, за да има практически смисъл тежи върху всеки от тях поотделно.

Неясно остава и описаното нарушение, че Ц. П. е трябвало да предприеме действия за събиране на по-подробна и точна информация, която да бъде предадена в пълнота на силите от единната разстановка, което е дало отражение на предприетите действия при издирването на С.. Не може да се установи по безспорен начин, колко по-подробна информация е трябвало да бъде събрана и кой е стандартът, който трябва да се спазва, за да може информацията да е по-подробна и точна. В случая се налага извод, че дисциплинарно наказващият орган е изградил своята теза за извършено нарушение на основата на субективна преценка. Всяка една информация принципно може да бъде още по-пълна и още по-точна.

Посоченото по-горе налага правния извод, че неясното описание на нарушението не може да бъде подведено под задължението, което е отразено в мотивите на заповедта като нарушено. Действително по силата на длъжностната характеристика за П. има задължение: да организира, ръководи и контролира и отговаря за цялостната дейност на ОДЧ, съобразно законовата и подзаконовата уредба, заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и лично участва в изпълнение на задачите“ и да контролира ...“воденето на служебната документация в групата“. Не е ясно обаче коя информация в конкретния случай би била пълна, както и колко по-подробна информация е трябвало да бъде събрана и кой е стандартът, който трябва да се спазва, за да може информацията да е по-подробна и точна. Във връзка с това, основателни са аргументите, изложени в жалбата до АССГ, че никъде в длъжностната характеристика

на П. не е установено задължение за събиране на информация, респ. за предаване на информация.

Липсата на убедителни доказателства, че е налице неизпълнение на служебните задължения по смисъла на чл. 194, ал. 2 ЗМВР от страна на П., разколебава факта, че нарушението е извършено от нея. Това от своя страна води до извод, че наказанието е наложено при нарушение на материалния закон. Само при безспорно установено нарушение може да се наложи дисциплинарно наказание, включително по чл. 200, ал. 1, т. 11 ЗМВР „Порицание“.

Наложено дисциплинарно наказание се явява наложено освен в нарушение на материалноправните разпоредби, също и при несъответствие с целта на закона, доколкото дисциплинарни наказания следва да бъдат налагани само на служителите в МВР, които са извършили дисциплинарни нарушения, при спазване императивните изисквания на чл. 206, ал. 2 ЗМВР. (в този смисъл Решение 11642 от 01.08.2019 г. по адм. д. № 384 / 2018 г. на ВАС, Пето отделение).

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя трябва да се присъдят сторените разноски в размер на общо 940 лева (900 лева за адвокат, 30 лева депозит за свидетел и 10 лева държавна такса). Неоснователно е възражението за прекомерност на размера на така претендираното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размерът на минималното възнаграждение по дела по ЗМВР, каквото е настоящото, е 750 лв. Договореният и заплатен размер от 900 лв. е близък до минималния и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което не следва да бъде редуциран.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Н. П. – А. Заповед № 513з – 160 / 09.01.2023 г. на директора на СДВР, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца, на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 11 ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ц. Н. П. – А., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 940 лева.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: